

Versa Falles

QUADERNET

ALUMNAT DE PRIMÀRIA

Versa Falles

Campanya de promoció del valencià

AJUNTAMENT DE VALÈNCIA
GABINET DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

MUSEU FALLER
DE VALÈNCIA

- © Creació i producció:
Gabinet de Normalització Lingüística
Ajuntament de València
 - © D'esta edició: AJUNTAMENT DE VALÈNCIA
Regidoria de Cultura Festiva
 - © Dels textos: els autors o hereus
 - © Disseny gràfic: Rosa Albero i Secció de Normalització Documental
i Imatge Corporativa
- Dipòsit legal: V-2673-2018

El Gabinet de Normalització Lingüística, entre les seues activitats de promoció del valencià, organitza la campanya **Versafalles**, adreçada a l'alumnat d'infantil, primària, secundària i batxillerat de la ciutat de València. La realització d'esta activitat ha sigut possible gràcies a la col·laboració inestimable de la Regidoria de Cultura Festiva i del Museu Faller de València. Este quadernet aplega els textos recitats en la damunt dita campanya, la cessió desinteressada dels quals agraïm als autors i als hereus.

ÍNDIX

Vicent Andrés Estellés

Conformitats	6
Cançó de lluna	7
Per la rosa clara de la llibertat	9

Marc Granell

La guerra	10
La pau	11
La lluna que riu	13
Qué passa?	14
Un passeig per la ciutat	15

Carles Cano

El rap de la higiene total	17
Somriu	20
Qué és poesia? (A Bécquer)	21
Parelles desparellades (A David Cherician)	22

CONFORMITATS

No podien posar
el mort dins el taüt.
Començà a plorar;
es posà cabut.

Quan tancaven, treia
un braç, una mà.
Alçava la tapa
fent força amb el cap.

La mare li deia:

-No siguis així...

El pare li deia:

-No plores més, fill...

Li posaren el cap
novament al coixí.

-Mare, vindrà a veure'm?

-Clar que hi vindré, fill...

Vicent Andrés Estellés, (Burjassot, 1924 - València, 1993)
Del llibre *L'ofici de demà*, OC 9: *La lluna de colors*

CANÇÓ DE LA LLUNA

La lluna de la muntanya,
la lluna que més m'agrada!
Ai, com m'agrada la lluna!,
la lluna de la muntanya!
És una lluna molt neta,
és una lluna molt clara.
Com és de clara la lluna,
la lluna de la muntanya!
La lluna de bosc i fageda,
la lluna que ens agermana,
la lluna de creure i creure
i mirar-nos a la cara.
La lluna de la ciutat
és una lluna gastada,
és una lluna molt trista,
és una lluna llunyana.
Qui pot mirar la lluna
amb una mirada franca?
És un luxe innecessari;
Vés a la teua, i a casa.
Si la mires, et fotran
un ganivet per l'espata,
et robaran la cartera,
la muller i l'esperança.
Però jo pense en la lluna,
la lluna de la muntanya,
i em sé ric d'alguna cosa
que jo no vull dir encara.
Pense en un món on els homes
es miraran cara a cara:
cada paraula que diguen
serà més que una paraula.
Pense en la lluna, la lluna,

la cosa que més m'agrada.
La vida llavors tenia
una gràcia no encetada.
Ai, com m'agrada la lluna,
la lluna de la muntanya!
La lluna de la muntanya,
la lluna que més m'agrada

Vicent Andrés Estellés, (Burjassot, 1924 - València, 1993)

Del llibre *Taula parada*

PER LA ROSA CLARA DE LA LLIBERTAT

Per la rosa clara de la llibertat.

Pel vaixell que avança pel mar endavant.

Per l'amor que duia el cap embenat.

Per l'amant que duia el pit tatuat.

Per la rosa clara de la llibertat!

Vicent Andrés Estellés, (Burjassot, 1924 - València, 1993)
Del llibre *Coral de Melcior Gomis*, vol. II, llibre XIII
del Mural del País Valencià

LA GUERRA

La guerra és inútil,
mai no apanya res.
Qui pensa que hi guanya
també n'ix perdent.

La guerra és tan sols
la forma cruel
que té d'augmentar
qui mana el poder.

Els pobles no hi guanyen
jamai res de res.
Encara que hi vencen
sempre ixen perdent.

D'ella només trauen
una cosa en net:
ferides, misèria,
gana i patiment.

Marc Granell, (València, 1953)
Del llibre *La lluna que riu i altres poemes*

LA PAU

A Marga

No és
només
una paraula
sobre un paper.

No és
només
una enyorança
sense un perquè.

No és
només
una balada
que se'n du el vent.

No és
només
una esperança
buida en la ment.

És la més alta
flor del verger
que naix i s'alça
en cada bes
i que és regada
per cada veu
que crida i canta

el seu nom bell
i la treballa
contra tot vent.

Marc Granell, (València, 1953)
Del llibre *L'illa amb llunes*

LA LLUNA QUE RIU

La lluna, allà dalt,
ens mira i somriu.
Aquests estan bojós!,
es diu cada nit.
Sempre barallant-se,
sempre discutint,
quan no per un pa,
per un pirulí.
Mai no estan contents,
se'ls menja el desig
d'allò que no tenen
i que té el veí.
I vinga la guerra,
i vinga patir
perquè uns pocs es queden
amb tot el botí.
Destrossen les terres,
els boscos i els rius,
contaminen l'aire,
el mar, tots els fruits
i en lloc de delícies
mengen sols verí.
Estan com les cabres
aquests presumits!,
es diu, quan ens mira,
la lluna i se'n riu.

QUÈ PASSA?

¿Què passa
que ara
el riu
ja no és riu,
la pluja
no plou
i el sol
no somriu?
¿Què passa
que ara
l'hivern
sembla estiu,
la flor
no fa olor,
l'ocell
no té niu?
Doncs passa
que ara
ningú
ja no viu
seguint
la raó,
sinó l'or,
rei altiu.

UN PASSEIG PER LA CIUTAT

Camino a espai
per la ciutat
per així veure,
mentre camino,
les coses belles
que van passant
al meu davant.

Aquí una flor
que trau el cap
de seda i roig
entre barrots
d'un vell balcó.

Allí un colom
que fica el bec
per beure amb set
en una font
de marbre blanc.

Ara allà dalt
un núvol gran
que sembla un gos
que pixa a doll
el campanar:

Sempre n'hi ha,
de bells detalls,

a la ciutat
si hi mires bé
i a espaiet vas.

Marc Granell, (València, 1953)

Del llibre *La dansa dels versos*

EL RAP DE LA HIGIENE TOTAL

Aquest és el rap
de la higiene total.
Pren aigua i sabó,
anem a començar!

De bon matí
només alçar-te
una bona dutxa:
has d'espavilar-te!

Comença pels cabells
amb un bon xampú,
però... eh! què fas?
Te l'has tirat als ulls!

Llava't bé la cara,
lleva't les lleganyes
i amb aigua clara
neteja't les pestanyes.

Rasca't ben bé
darrere les orelles
o els pares et faran
veure les estrelles.

Aquest és el rap
de la higiene total

i ara tot el cos
anem a netejar.

Braços i cames
renta-te'ls tu
sense oblidar-te
de l'esquena i el cul.

Què és això que bota
del cap al genoll?
Deu ser una puça?
Potser és un poll?

18

És un tros de pinta
que se m'ha trencat
quan els cabells
m'he repentinat.

Ara eixuga't bé
i vesteix-te ja!
Del bany calentet
no isques despullat.

Però...eh! On vas?
Açò és fonamental,
una cosa et falta:
la neteja dental.

Aquest és el rap
de la higiene total.
Deixa l'aigua i el sabó;
açò s'ha acabat.

Carles Cano, (València, 1957)

Del llibre *29 poemes per al dia a dia i un per a la nit*

SOMRIU

Somriu,
encara que ploja,
encara que plores.
Somriu,
amb un cel de cendra,
quan tot se'n va a la merda.
Somriu,
porta el somriure per bandera,
sigues herald de la primavera.
Somriu,
no deixes que gestos ni paraules
t'agregen la mirada, t'amarguen.
Somriu,
una altra volta, i encara més,
defensa l'alegria amb ungles i dents.
Somriu,
a casa, a l'escola i al carrer,
a l'amic, al passejant, al foraster.
Somriu,
no els deixes que guanyen,
nosaltres som molts més.

Carles Cano, (València, 1957)

Del llibre 29 poemes per al dia a dia i un per a la nit

QUÈ ÉS POESIA? (A Bécquer)

Què és poesia? Dius,
mentre claves el meu cos
amb una agulla a una cartolina.
Què és poesia? I tu m'ho preguntes?
Poesia era jo, tros de soca:
una papallona filant camins de colors
per un jardí en flor.

Carles Cano, (València, 1957)

Del llibre *29 poemes per al dia a dia i un per a la nit*

PARELLES DESPARELLADES

(A David Cherician)

Hi ha parelles
que no són parelles
encara que sonen
bé a les orelles.

El pom i la poma,
el mas i la massa,
els cost i la costa,
el sol i la sola,
el bell i la vella,
o el vell i la bella,
el cec i la seca,
el mos i la mossa,
el ros i la rosa,
el vel i la vela,
el moll i la molla,
el cos i la cosa,
el Roc i la roca,
el pic i la pica,
el boc i la boca,
el pot i la pota,
el món i la mona,
el pèl i la pela,
el cel i la cel•la,
el marc i la marca,
el pus i la pusa.

Hi ha parelles
que no són parelles
encara que sonen
bé a les orelles.

Carles Cano, (València, 1957)
Del llibre *29 poemes per al dia a dia i un per a la nit*

AJUNTAMENT DE VALÈNCIA
GABINET DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA

